

Arrest

nr. 226 423 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2019 tot vaststelling van de grens, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 juni 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SELENOVIC, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, wordt op 28 mei 2019 aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief rapport illegaal verblijf transitmigratie opgesteld.

Op 28 mei 2019 wordt een poging ondernomen om verzoeker te horen maar het gehoorverslag vermeldt: "*Geen communicatie mogelijk door taalbarrière*".

Op 28 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL). Bij arrest van

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 222 576 van 12 juni 2019 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing verworpen.

Op 29 mei 2019 wordt verzoeker in het gesloten centrum gehoord met een tolk. Hij verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen gaan om zijn familie te zoeken.

Op 12 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot vaststelling van de grens. Dit is de bestreden beslissing:

"In opvolging van de bijlage 13 septies dd 28/05/2019, betekend aan betrokkene op 28/05/2019, ten aanzien van,

de Heer, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: T. N.

geboortedatum: (...)1988

nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, wordt er bij deze beslist om betrokkene zonder verwijl naar de grens van Vietnam te doen terugleiden.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er immers worden geconcludeerd dat een terugleiding naar Vietnam in hoofde van betrokkene geen risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt:

Wij verwijzen naar de verklaringen die u deed op datum van 29.05.2019 in het kader van uw hoorrecht/intakegesprek bij uw binnenkomst in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge.

Betrokkene verklaarde dat hij niet naar Vietnam kan terugkeren omdat hij er geen familie, huis en werk heeft.

Ten eerste dient er te worden benadrukt dat u weigert asiel aan te vragen in België. Als u daadwerkelijk gevaar loopt in uw land van herkomst, lijkt het logisch aan te nemen dat u asiel wenst aan te vragen. Betrokkene stelt uitdrukkelijk dat hij geen asiel wenst aan te vragen. Bovendien legt u geen enkel identiteitsdocument voor die uw identiteit en nationaliteit kan bevestigen om u beweringen te staven. Tot slot beweerde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u er geen familie, huis of werk heeft. Vooreerst dienen we op te merken dat u geen enkel concreet bewijs leverde voor deze bewering. Ten tweede behoren deze motieven tot de socio-economische sfeer. Socio-economisch motieven vormen geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Uit al het voorgaande blijkt dat er bij uitvoering van de verwijderingsmaatregel van 28.05.2019 geen risico bestaat op schending van artikel 3 en/of artikel 8 EVRM. Uw verklaringen vormen aldus geen beletsel voor een terugkeer naar uw land van herkomst.

CONCLUSIE:

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- ☐ SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ART. 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ART. 3 EVRM;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN;

- ☐ SCHENDING VAN HET BILLIJKHEID – EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;
- ☐ SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGPLICHT;
- ☐ SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT.

Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen op basis van een zeer summier onderzoek van de verklaringen van verzoeker tijdens zijn intakegesprek in het gesloten centrum.

Er wordt vastgesteld dat verzoeker kan teruggeleid worden naar Vietnam omdat hij geen risico op schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Nochtans werd geen grondig onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending.

Er werd vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit Vietnam. In concreto vreest verzoeker de Vietnamese overheid door het onvrije en onderdrukkende regime.

3.1.1. Voorgaanden

Op 28 mei 2019 werd aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd (stuk 3).

Tegen deze beslissing werd op 4 juni 2019 een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er werd immers geen onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Niettegenstaande de Raad bevestigde dat het onderzoek naar artikel 3 EVRM had moeten gebeuren op het moment van het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, werd de vordering tot schorsing op 12 juni 2019 verworpen (arrest RVV nr. 222 576 van 12 juni 2019).

De Raad oordeelde dat er uit het geheel van het dossier geen schending van artikel 3 EVRM wordt aangetoond. Tegelijkertijd stelde ze vast dat dit niet wegneemt dat verwerende partij bijkomend onderzoek kan doen naar de situatie van verzoeker en bijkomende informatie kan vergaren (arrest RVV nr. 222 576 van 12 juni 2019).

In de bestreden beslissing van 12 juni 2019 (stuk 1) wordt op geen enkele wijze bijkomend onderzoek gevoerd. De beslissing tot vaststelling van de grens wordt enkel en alleen gebaseerd op de beknopte verklaringen van verzoeker tijdens zijn intakegesprek van 29 mei 2019 in het gesloten centrum. Dus er werd geen enkel rekening gehouden met de argumenten aangehaald in het verzoekschrift UDN (stuk 6, dd. 4 juni 2019) wat dateert van vóór de bestreden beslissing en na het intakegesprek op 29 mei 2019.

De verzoekende partij vraagt zich ook af welk soort beslissing dit is en wat de bedoeling van die bestreden beslissing is? Hopelijk kan de verwerende partij hier wat uitleg over verschaffen.

Verwerende partij stelt dat verzoeker zich voornamelijk baseert op socio-economische motieven, maar onthoudt zich er alweer van om een grondig onderzoek te voeren naar het risico op schending van artikel 3 EVRM.

Nochtans is het zijn plicht om een zo nauwkeuring mogelijk onderzoek te voeren naar alle gegevens die wijzen op een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland). Dit betekent dat verwerende partij zowel de persoonlijke elementen als de algemene elementen van het land van herkomst in rekening moet brengen.

3.1.2. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen in opvolging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De bijlage 13septies werd genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Gelet op het feit dat hogere rechtsnormen overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet onverminderd gelden, neemt het feit dat de verwerende partij in bepaalde gevallen een gebonden bevoegdheid heeft niet weg dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot verwijdering op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in strijd kunnen zijn met deze hogere rechtsnormen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat artikel 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk:

“Waar de verwerende partij voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat specifiek gemotiveerd moet worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, stelt de Raad vast dat dit betoog strijdig is met deze bepaling. De verwijderingsbeslissing moet immers worden genomen door rekening te houden met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door bovenvermeld betoog legt de verwerende partij evenwel een verplichting – die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust – bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoekers kind en haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.” (RvV, 17 december 2014, nr. 135 296).

A fortiori dient aan de bestreden beslissing een grondig individueel onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM vooraf te gaan.

Uw Raad liet er tot op heden nog nooit enige twijfel over bestaan dat ‘Bijlages 13septies’, zoals de bestreden beslissing uitvoerbare verwijderingsbeslissingen uitmaken en er derhalve op het ogenblik van het nemen van deze beslissing een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Uw Raad herhaalde dit in zijn arrest met nummer 206 675 van 10 juli 2018 (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018). In ditzelfde arrest verwees uw Raad naar het arrest nr. 241 623 van 29 mei 2018 van de Raad van State waarin de RvS oordeelde dat de verwerende partij “bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds (moet) onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 EVRM.” (arrest RvS nr. 241 623 van 29 mei 2018).

Bovendien meende uw Raad in dit arrest dat uit een gebrek aan onderzoek naar artikel 3 EVRM leidt dat er op het eerste zicht een schending is van artikel 3 EVRM (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018).

“De verwerende partij geeft derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat bij het treffen van de bestreden beslissing er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 3 van het EVRM. De Raad kan dan ook niet anders dan verzoekende partij volgen in haar betoog dat artikel van het 3 EVRM op het

eerste gezicht geschonden werd door de bestreden beslissing door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Naast de vaststelling dat de Raad van State ook recent geoordeeld heeft in zijn arrest nr. 241 623 van 29 mei 2018 dat de verwerende partij "bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds (moet) onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling(..)" en er aldus al een onderzoek moet gebeuren bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet slechts in extremis bij de tenuitvoerlegging ervan, in casu ook moet worden vastgesteld dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft waarvan de tenuitvoerlegging imminent is daar zij met het oog hierop vastgehouden wordt zodat verwerende partij bezwaarlijk kan verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 89/2015 van 11 juni 2015 om haar standpunt kracht bij te zetten. Verwerende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij bij het treffen van de thans bestreden beslissing geen onderzoek had moeten verrichten naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM." (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018, verzoeker zet vet)

Daarom is het des te opvallender dat verwerende partij noch in de bestreden beslissing noch in de bijlage 13septies dergelijk onderzoek niet heeft uitgevoerd.

In hoofde van verzoeker zijn wel degelijk elementen aanwezig die een schending van artikel 3 EVRM op zijn minst waarschijnlijk maken.

3.1.3. Schending artikel 3 EVRM

Verzoeker vreest de Vietnamese overheid. De autoriteiten hebben een streng onderdrukingsbeleid geïnstalleerd dat de burgers hun politieke en burgerlijke rechten ontnemt. Via vergaande censuur en harde bestraffing tracht het zijn burgers hun stem te ontnemen.

Vietnam's appalling human rights record worsened in 2018 as the government imprisoned dissidents for longer prison terms, sanctioned thugs to attack rights defenders, and passed draconian laws that further threaten freedom of expression. The Communist Party of Vietnam monopolizes power through the government, controls all major political and social organizations, and punishes people who dare to criticize or challenge its rule.

Basic civil and political rights including freedom of expression, association, and peaceful public assembly are severely restricted. Independent media is not allowed as the government controls TV, radio, newspapers, and other publications. Vietnam prohibits the formation of independent labor unions, political associations, and human rights organizations. Police frequently use excessive force to disperse peaceful public protests that criticize the government. Activists questioning government policies or projects, or seeking to defend local resources or land, face daily harassment, intrusive surveillance, house arrest, travel bans, arbitrary detention, and interrogation. Thugs, apparently collaborating with police, have increasingly launched physical attacks against activists with impunity. (...) The Vietnamese government continues to prohibit independent or privately owned media outlets from operating. It exerts strict control over radio and TV stations and printed publications. Criminal penalties apply to those who disseminate materials deemed to oppose the government, threaten national security, or promote "reactionary" ideas. Authorities block access to politically sensitive websites, frequently shut down blogs, and require internet service providers to remove content or social media accounts deemed politically unacceptable." (stuk 4, Human Rights Watch, Vietnam – Events of 2018, te consulteren op: <https://www.hrw.org/worldreport/2019/country-chapters/vietnam>, verzoeker zet vet)

Burgers die hun recht op vrije meningsuiting uitoefenen riskeren onrechtmatig aangehouden te worden en veroordeeld te worden volgens een strenge, maar zeer dubbelzinnige strafwet.

"Vietnam frequently used vaguely worded penal code provisions during the year to crack down on dissent, including "carrying out activities that aim to overthrow the people's administration," "undermining national great unity", "conducting propaganda against the state," and "abusing the rights to democracy and freedom to infringe upon the interests of the state." Other laws, such as disrupting public order and resisting officials carrying out their public duty, are also used to repress exercise of basic civil and political liberties. (...) The crackdown on freedom of expression and criticism of government actions and policies intensified, causing scores of peaceful activists to flee the country. Reports continued of torture and other ill-treatment, including beatings and other assaults, of peaceful activists by individuals believed to be acting in collusion with security police. (...) The government did not permit independent, local human rights organizations to form or operate, nor did it tolerate attempts by organizations or individuals to criticize its human rights practices publicly. The government used a wide variety of methods to suppress domestic criticism of its human rights policies, including surveillance, detention, prosecution, and imprisonment, interference with personal communications, and limits on the exercise of the freedoms of speech, press, and assembly. The government occasionally allowed representatives of international human rights organizations to visit the country but usually strictly controlled their itineraries. (...) Vietnamese law allows the Government to detain people without charge under 'national security' provisions. There are credible reports of the Government arresting and detaining individuals indefinitely, with activists across the country also being subject to administrative detention or house arrest. Access to legal representation is granted inconsistently, with people held on national security charges reporting irregular access to legal counsel, or denied altogether." (stuk 5, UK Home Office, Country Policy and Information Nota Vietnam: Opposition to the State, September 2018, p. 18-20, te consulteren op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/740184/Vietnam_-_Oppn_to_VCP_-_CPIN_v3.0_September_2018_.pdf, verzoeker zet vet)

Bij een uitzetting naar Vietnam is er dus wel degelijk een reële mogelijkheid dat de verzoeker er zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

3.1.4. Geen enkel onderzoek naar schending artikel 3 EVRM.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele manier afgeleid worden dat ten aanzien van verzoeker zelfs maar de minste toetsing van zijn uitwijzing aan artikel 3 EVRM werd uitgevoerd.

Uw Raad herhaalde in zijn arrest met nummer 206 675 van 10 juli 2018 dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing een onderzoek moet doen naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018). Uit het ontbreken van dergelijk onderzoek meent uw Raad dat er op het eerste zicht een schending is van artikel 3 EVRM (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018).

Het afwezige onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM getuigt dan ook van een ontzettend grote onzorgvuldigheid gezien het feit dat verzoeker wel degelijk te kennen geeft een vrees te koesteren in geval van terugkeer.

Artikel 3 EVRM werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden, door gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband.

Uit een voldoende grondig gehoor zou zonder meer de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker blijken.

Het is de plicht van verwerende partij om in dergelijk gehoor, in het bijzijn van een tolk, te voorzien alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen.

Uit de motiveringsverplichting die verbonden is aan de correcte toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet volgt dat de overeenstemming van een bestuurlijke beslissing met hogere rechtsnormen dient te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt eveneens die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting die op verweerster rust overeenkomstig artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

Het is duidelijk dat verweerster de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd op basis van haar verzoenbaarheid met hogere rechtsnormen. De formele motiveringsplicht is bijgevolg geschonden.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt, naast de op haar rustende motiveringsplicht het principe van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht, van het billijkheids- en het redelijkheidsbeginsel, evenals van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing op basis van een zeer summiere onderzoek van “alle elementen aanwezig in het administratieve dossier” genomen werd. Hij stelt de Vietnamese overheid te vrezen door het onvrije en onderdrukkende regime. Hij stelt dat burgers die hun recht op vrije meningsuiting uitoefenen riskeren onrechtmatig aangehouden en veroordeeld te worden volgens een strenge en ondubbelzinnige strafwet. Hij verwijt verwerende partij noch in de bijlage 13septies L, noch in de voorliggende beslissing een grondig onderzoek van artikel 3 EVRM te hebben uitgevoerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker tijdens zijn gehoor in het gesloten centrum, in het bijzijn van een tolk, d.d. 29.05.2019 verklaarde sedert 2 nachten in België te verblijven, naar Engeland te willen reizen om er zijn familie (vader) te zoeken, zonder reisdocumenten via Rusland naar Europa te zijn gekomen, hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst omdat hij er angst heeft van de maffia, in geen enkele andere Europese lidstaat verbleven te hebben en/of er asiel te hebben aangevraagd, geen verblijfsvergunning voor een andere Europese lidstaat te hebben, geen medische problemen te kennen en geen minderjarige kinderen noch een duurzame relatie in België of een andere Europese lidstaat te hebben. Hij heeft tijdens dit gehoor nergens melding gemaakt van een vrees voor het onvrije en onderdrukkende regime van de Vietnamese overheid.

In de bestreden beslissing wordt aangaande een eventuele schending van artikel 3 EVRM als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde dat hij niet naar Vietnam kan terugkeren omdat hij er geen familie, huis en werk heeft.

Ten eerste dient te worden benadrukt dat u weigert asiel aan te vragen in België. Als u daadwerkelijk gevaar loopt in uw herkomst, lijkt het logisch aan te nemen dat u asiel wenst aan te vragen. Betrokkene stelt uitdrukkelijk dat hij geen asiel wenst aan te vragen. Bovendien legt u geen enkel identiteitsdocument voor die uw identiteit kan bevestigen om uw beweringen te staven. Tot slot beweerde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u er geen familie, huis of werk heeft. Vooreerst dienen we op te merken dat u geen enkel concreet bewijs leverde voor deze bewering. Ten tweede behoren deze motieven tot de socio-economische sfeer. Socio-economische motieven vormen geen inbreuk op artikel 3 EVRM.

Uit al het voorgaande blijkt dat er bij de uitvoering van de verwijderingsmaatregel van 28.05.2019 geen risico bestaat op schending van artikel 3 en/of artikel 8 EVRM. Uw verklaringen vormen aldus geen beletsel voor een terugkeer naar uw land van herkomst.”

In het arrest van de Raad nr. 222.576 d.d. 12.06.2019 n.a.v. verzoekers vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bijlage 13septies L van 28.05.2019 motiveerde de Raad aangaande artikel 3 EVRM als luidt:

“Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij de Vietnamese overheid vreest, dat de autoriteiten een streng onderdrukkingsbeleid hebben geïnstalleerd dat de politieke en burgerlijke rechten van de burgers ontnemt. Er is verregaande censuur en harde bestraffing. Burgers die hun recht op vrije meningsuiting uitoefenen riskeren onrechtmatig te worden aangehouden en te worden veroordeeld volgens een strenge en zeer dubbelzinnige strafwet. Hij verwijst in dit verband naar rapporten van Human Rights

Watch "Human Rights Watch, Vietnam – Events of 2018" en van de UK Home office "UK Home Office: Country Policy and Information Note Vietnam: Opposition to the State, September 2018".

Er wordt vastgesteld dat verzoeker deze elementen voor het eerst aanvoert in huidig verzoekschrift en dat hij hierover niets heeft vermeld tijdens zijn gehoor van 29 mei 2019. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 mei 2019 werd gehoord in het gesloten centrum met behulp van een tolk Vietnamese en er verklaringen aflegde. Overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet doet de Raad een onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid deze die betrekking hebben op de grondrechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is, zoals het recht vervat in artikel 3 van het EVRM. De Raad kan bijgevolg rekening houden met het gehoor dat werd afgenomen van verzoeker een dag na de bestreden beslissing. Verzoekers verklaringen afgelegd op 29 mei 2019 luiden als volgt:

"2. Waarom bent u in België? Ik wilde de oversteek maken naar UK om mijn familie te zoeken. Welke familie ga je zoeken? Mijn broer en mijn neef in Engeland. Heb jij contact met hen? Ik heb regelmatig contact met hem via facebook. Waarom probeerde je niet op legale manier naar UK te reizen? Legaal reizen kost heel veel geld en dat heb ik niet. Ik wil dan ook wonen en leven in Engeland. (...) 6. Heeft u redenen waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren? Neen ik heb er geen familie meer, geen huis en geen werk meer. 7. Wenst u beroep te doen op uw recht om internationale bescherming (asiel of subsidiaire bescherming) aan te vragen? Indien dit het geval is, is het ten eerste aangewezen om asiel aan te vragen. Dat is de aangewezen procedure. Neen ik wil enkel naar UK. (...) 12. Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja, welke ziekte? Hebt u daar documenten over? Neen (...)"

Uit deze verklaringen die verzoeker aflegde, blijkt dat hij naar Engeland wil gaan om daar zijn broer en neef te zoeken. Hij verklaarde niet een vrees te hebben bij een terugkeer naar Vietnam.

Er wordt prima facie vastgesteld dat verzoeker, die verklaart naar Engeland te willen reizen om er zijn broer en neef te zoeken en in zijn thuisland geen familie, huis en werk meer te hebben, op algemene wijze verwijst naar twee rapporten over politieke dissidenten en activisten die kritiek uiten op de regering in Vietnam. Verzoeker maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat hij een politieke dissident is of een mensenrechtenactivist. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat in zijn hoofdte risico zou kunnen aantonen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Waar verzoeker aanvoert dat burgers die hun recht op vrije meningsuiting uitoefenen, riskeren onrechtmatig aangehouden te worden en veroordeeld te worden volgens een strenge en dubbelzinnige strafwet, wordt opgemerkt dat verzoeker nergens aangeeft in welk opzicht hij bij de uitoefening van zijn recht op vrije meningsuiting problemen zou hebben ondervonden. Waar verzoeker verwijst naar een strenge en dubbelzinnige strafwet in Vietnam en hiervoor verwijst naar het rapport van de UK Home Office wordt vastgesteld dat verzoekers eigen verklaringen niet toelaten om deze strafwet op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker, mocht hij tijdens zijn gehoor op 29 mei 2019 niet alle informatie hebben kunnen meedelen die hij wenste, steeds een verzoek om internationale bescherming kan indienen.

De aangevoerde grief inzake artikel 3 van het EVRM is niet ernstig."

Verzoeker die in voorliggende beslissing een identiek betoog voert als inzake de bijlage 13septies L van 28.005.2019, toont het tegendeel niet aan.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen, quod non.

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker meermaals de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat van een vreemdeling die werkelijk vreest in zijn land van herkomst te zullen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen kan worden verwacht dat hij van deze mogelijkheid gebruik maakt. Daar verzoeker ervoor kiest dit niet te doen, wat een indicatie vormt dat hij er zelf niet van overtuigd is dat hij een reëel risico loopt om in zijn land van herkomst te worden onderworpen aan behandelingen die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM, is het motief in de bestreden beslissing dat van een persoon die daadwerkelijk gevaar loopt in zijn land van herkomst mag verwacht worden dat hij asiel aanvraagt, niet kennelijk onredelijk. De schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 3 EVRM kan, op basis van de door verzoekers afgelegde verklaringen en aangebrachte stukken evenmin worden vastgesteld.

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing toont hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aan.

*Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.
Het enige middel is niet ernstig."*

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zonder verwijl naar de grens van Vietnam wordt teruggeleid, na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in het administratief dossier kan er immers worden geconcludeerd dat een terugleiding naar Vietnam voor verzoeker geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat in huidige bestreden beslissing geen enkel bijkomend onderzoek werd gevoerd. De bestreden beslissing vermeldt dat deze werd genomen op grond van "*alle elementen aanwezig in het administratieve dossier*" maar dat dit niet verduidelijkt wordt. Verzoeker wijst er ook op dat hij in zijn verzoekschrift in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid argumenten had aangehaald waarmee echter geen rekening werd gehouden.

Verzoeker voert aan dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de voorgaande bijlage 13septiesL werd genomen, voorschrijft dat de verwerende partij de hogere rechtsnormen dient te respecteren. Verzoeker wijst in dit verband ook naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat aan een bevel om het grondgebied te verlaten, steeds een grondig individueel onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet voorafgaan. Verzoeker verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verzoeker stelt verder in het verzoekschrift dat de formele motiveringsplicht wordt geschonden omdat de bestreden beslissing "*niet heeft gemotiveerd op basis van haar verzoenbaarheid met hogere rechtsnormen*".

Verzoeker stelt dat noch in de bijlage 13septiesL, noch in huidige bestreden beslissing een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM werd gevoerd. Verzoeker meent dat er in zijn hoofde wel degelijk elementen aanwezig zijn die een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Vietnam aannemelijk maken. Verzoeker stelt dat hij de Vietnamese overheid vreest, de autoriteiten hebben een streng onderdrukingsbeleid geïnstalleerd dat de politieke en burgerlijke rechten ontnemt van de burgers, er is censuur en harde bestraffing. Burgers die hun recht op vrije meningsuiting uitoefenen, riskeren onrechtmatig aangehouden en veroordeeld te worden volgens een strenge maar zeer dubbelzinnige strafwet.

Verzoeker benadrukt nog dat uit een voldoende grondig verhoor de waarachtigheid van zijn verklaringen zou blijken en dat de verwerende partij de plicht had om dergelijk gehoor in het bijzijn van een tolk te organiseren alvorens de verwijderingsbeslissing te nemen.

2.3.3. Waar verzoeker kritiek uit op de voorgaande verwijderingsmaatregel, de bijlage 13septiesL, wordt opgemerkt dat deze beslissing niet de bestreden beslissing uitmaakt. Kritiek die niet gericht is tegen de bestreden beslissing, is niet ontvankelijk. De verwijzing naar artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, naar artikel 74/13 van dezelfde wet en naar de formele motiveringsplicht in dit verband wordt bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake artikel 3 van het EVRM:

“Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er immers worden geconcludeerd dat een terugleiding naar Vietnam in hoofde van betrokkene geen risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt:

Wij verwijzen naar de verklaringen die u deed op datum van 29.05.2019 in het kader van uw hoorrecht/intakegesprek bij uw binnenkomst in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge.

Betrokkene verklaarde dat hij niet naar Vietnam kan terugkeren omdat hij er geen familie, huis en werk heeft.

Ten eerste dient er te worden benadrukt dat u weigert asiel aan te vragen in België. Als u daadwerkelijk gevaar loopt in uw land van herkomst, lijkt het logisch aan te nemen dat u asiel wenst aan te vragen. Betrokkene stelt uitdrukkelijk dat hij geen asiel wenst aan te vragen. Bovendien legt u geen enkel identiteitsdocument voor die uw identiteit en nationaliteit kan bevestigen om u beweringen te staven. Tot slot beweerde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u er geen familie, huis of werk heeft. Vooreerst dienen we op te merken dat u geen enkel concreet bewijs leverde voor deze bewering. Ten tweede behoren deze motieven tot de socio-economische sfeer. Socio-economisch motieven vormen geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Uit al het voorgaande blijkt dat er bij uitvoering van de verwijderingsmaatregel van 28.05.2019 geen risico bestaat op schending van artikel 3 en/of artikel 8 EVRM. Uw verklaringen vormen aldus geen beletsel voor een terugkeer naar uw land van herkomst.

CONCLUSIE:

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige bestreden beslissing werd gehoord op 29 mei 2019 met behulp van een tolk. Zijn verklaringen luiden als volgt:

“2. Waarom bent u in België?

Ik wilde de oversteek maken naar UK om mijn familie te zoeken.

Welke familie ga je zoeken?

Mijn broer en mijn neef in Engeland.

Heb jij contact met hen?

Ik heb regelmatig contact met hem via facebook.

Waarom probeerde je niet op legale manier naar UK te reizen?

Legaal reizen kost heel veel geld en dat heb ik niet. Ik wil dan ook wonen en leven in Engeland.

(...)

6. Heeft u redenen waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren?

Neen ik heb er geen familie meer, geen huis en geen werk meer.

7. Wenst u beroep te doen op uw recht om internationale bescherming (asiel of subsidiaire bescherming) aan te vragen? Indien dit het geval is, is het ten eerste aangewezen om asiel aan te vragen. Dat is de aangewezen procedure.

Neen ik wil enkel naar UK.

(...)

12. Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland?

Zo ja, welke ziekte? Heeft u daar documenten over?

Neen

(...):”

Uit deze verklaringen die verzoeker aflegde, blijkt dat hij naar Engeland wil gaan om daar zijn broer en neef te zoeken. Hij verklaarde niet een vrees te hebben bij een terugkeer naar Vietnam.

Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij de Vietnamese overheid vreest, dat de autoriteiten een streng onderdrukingsbeleid hebben geïnstalleerd dat de politieke en burgerlijke rechten ontnemt van de burgers, dat er censuur is en harde bestraffing. Burgers die hun recht op vrije meningsuiting uitoefenen, riskeren onrechtmatig aangehouden en veroordeeld te worden volgens een strenge maar zeer dubbelzinnige strafwet.

Als bijlagen bij het verzoekschrift voegt hij volgende stukken toe: hij verwijst in dit verband naar een rapport van Human Rights Watch *“Human Rights Watch, Vietnam – Events of 2018”* en een rapport van de UK Home office *“UK Home Office: Country Policy and Information Note Vietnam: Opposition to the State, September 2018”*.

In dit verband wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt overwogen: *“Ten eerste dient er te worden benadrukt dat u weigert asiel aan te vragen in België. Als u daadwerkelijk gevaar loopt in uw land van herkomst, lijkt het logisch aan te nemen dat u asiel wenst aan te vragen. Betrokkene stelt uitdrukkelijk dat hij geen asiel wenst aan te vragen. Bovendien legt u geen enkel identiteitsdocument voor die uw identiteit en nationaliteit kan bevestigen om u beweringen te staven. Tot slot beweerde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u er geen familie, huis of werk heeft. Vooreerst dienen we op te merken dat u geen enkel concreet bewijs leverde voor deze bewering. Ten tweede behoren deze motieven tot de socio-economische sfeer. Socio-economisch motieven vormen geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM.”*

Verzoeker gaat niet in op het motief dat hij weigert asiel aan te vragen in België. Ter zitting van 11 september 2019 werd door de partijen meegedeeld dat verzoeker momenteel nog steeds opgesloten is. Verzoeker heeft bijgevolg steeds de mogelijkheid gehad om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar heeft dit niet gedaan. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat *“Als u daadwerkelijk gevaar loopt in uw land van herkomst, lijkt het logisch aan te nemen dat u asiel wenst aan te vragen.”*

De Raad benadrukt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke, zoals hierna zal blijken.

Het motief dat verzoeker geen identiteitsdocument voorlegt dat zijn verklaarde identiteit en nationaliteit kan staven, wordt niet weerlegd.

De Raad merkt op dat van een vreemdeling die werkelijk vreest in zijn land van herkomst te zullen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, kan worden verwacht dat hij van de mogelijkheid gebruik maakt om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker opteerde ervoor dit niet te doen wat een indicatie vormt dat hij er zelf niet van overtuigd is dat hij een reëel risico loopt om in zijn land van herkomst te worden onderworpen aan behandelingen die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift op algemene wijze naar twee rapporten over politieke dissidenten en activisten die kritiek uiten op de regering in Vietnam. Verzoeker maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat hij een politieke dissident is of een activist. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat in zijn hoofde het risico zou kunnen aantonen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Waar verzoeker aanvoert dat burgers die hun recht op vrije meningsuiting uitoefenen, riskeren onrechtmatig aangehouden te worden en veroordeeld te worden volgens een strenge en dubbelzinnige strafwet, wordt opgemerkt dat verzoeker nergens aangeeft in welk opzicht hij bij de uitoefening van zijn recht op vrije meningsuiting problemen zou hebben ondervonden. Waar verzoeker verwijst naar een strenge en dubbelzinnige strafwet in Vietnam en

hiervoor verwijst naar het rapport van de UK Home Office wordt vastgesteld dat verzoekers eigen verklaringen, die geen melding maken van oppositie of dissidentie, niet toelaten om deze strafwet op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Verzoeker brengt bijgevolg geen concrete elementen aan die in zijn hoofde het risico zouden kunnen aantonen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan, op basis van de door verzoeker afgelegde verklaringen en aangebrachte stukken, niet worden vastgesteld.

2.3.5. Verzoeker voert aan dat hij in zijn verzoekschrift in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid had vermeld dat hij de Vietnamese overheid vreest, dat de autoriteiten een streng onderdrukingsbeleid hebben geïnstalleerd dat de politieke en burgerlijke rechten ontnemt van de burgers, dat er censuur is en harde bestraffing, dat burgers die hun recht op vrije meningsuiting uitoefenen, riskeren onrechtmatig aangehouden en veroordeeld te worden volgens een strenge maar zeer dubbelzinnige strafwet, en dat hiermee bij het nemen van huidige bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. In dit verband wordt opgemerkt dat de vermelding van deze elementen in een procedurestuk voor de Raad, niet wegneemt dat verzoeker deze problemen niet in een gehoor heeft meegedeeld aan de verwerende partij, zelfs niet toen hem hiernaar uitdrukkelijk werd gevraagd “6. *Heeft u redenen waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren?*”. Nu verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en nu uit de verklaringen die hij heeft afgelegd niet blijkt dat hij melding heeft gemaakt van problemen met de Vietnamese overheid omwille van oppositie of dissidentie, getuigt het niet van een onzorgvuldig onderzoek dat de verwerende partij met deze beweringen geen rekening heeft gehouden. Verzoeker heeft hierover niets verklaard tijdens zijn gehoor op 29 mei 2019. Hij heeft enkel naar deze problematiek verwezen in zijn verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid en hij herhaalt deze uiteenzetting in huidig verzoekschrift.

Er wordt herhaald dat van een vreemdeling die werkelijk vreest in zijn land van herkomst te zullen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, kan worden verwacht dat hij van de mogelijkheid gebruik maakt om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, minstens dat hij van deze vrees melding maakt op een ogenblik waarop hem daarnaar gevraagd wordt. *In casu* heeft hij geen melding gemaakt van enige vrees in het kader oppositie tegen de overheid of dissidentie.

2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Dit is *in casu* niet het geval.

2.3.7. Verzoeker voert aan dat hij in het bijzijn van een tolk moest worden gehoord vooraleer de verwijderingsbeslissing werd genomen. In dit verband wordt herhaald dat kritiek die geen betrekking heeft op huidige bestreden beslissing tot vaststelling van de grens, niet ontvankelijk is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op 29 mei 2019, dit is vooraleer huidige bestreden beslissing werd genomen, in het bijzijn van een tolk Vietnamees.

2.3.8. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET